

Bibel OCH BEKÄNNELSE

NR 5 2018 – ÅRGÅNG 32. LUTHERSKA BEKÄNNELSEKYRKANS TIDNING

BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Tidning för Lutherska Bekännelsekyrkan i Sverige och S:t Johannes evangelisk-lutherska församling, Finland. Utkommer med 5 nummer om året.

Redaktion: Ingvar Adriansson (red.), Birgitta Erlandsson, Ola Österbacka, Ingela Lindmark Edvardsen.

Layout: Kjell Petter Bakken.

Redaktionens adress:

Bibel och Bekännelse, c/o Adriansson, Släntvägen 10, 33135 Värnamo,

e-mail: in.adriansson@bredband.net

Redaktionssekreterare: Birgitta Erlandsson,

e-mail: bordinerlandsson@gmail.com

Expedition: Eivor och Kerstin Waljö, Märta Ljungbergsv. 55, 341 35 Ljungby,

e-mail: ekwaljo@hotmail.com

Internet: www.bekannelse.se

Prenumerationsavgift 180 kr per år

och gåvor till tidningen: LBKs bankgiro 306-7345. Från utlandet: IBAN: SE 07 9500

0099 6042 0227 3365. BIC: NDEASESS.

Ange "pren." resp. "gåva till BoB" samt

namn och adress.

Överföring till LBK 9960 4202273365

LUTHERSKA

BEKÄNNELSEKYRKAN (LBK)

Vi tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus

till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levtt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda.

Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår kyrkas existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

Vår tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära.

Vi bekänner oss till de lutherska bekännelseskrifterna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår församlings enda grundval: Bibeln.

Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

Vi delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av mer än 20 kyrkor runtom i världen. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

Från redaktionen

I vår Bibel och särskilt i Nya testamentet har Johannes Döparen en stor uppgift. Han uppfyllde profetierna genom att förbereda Frälsarens ankomst. Han fick den stora uppgiften av Gud i sitt enkla liv att predika att Guds rike var nära. Rikets ankomst skulle innebära en dom över alla som inte omvänt sig och en glädje för Guds folk, precis som redan Gamla testamentets profetior förutsagt.

Vi vet exakt när Johannes började sin verksamhet eftersom Gud handgripligen trädde in och uppenbarade sig i en bestämd tid. Den enkle och fattige Johannes fick stå vid sidan av mäktiga män som Tiberius, Pontius Pilatus, Herodes, Filippus, Lysanias, Hannas och Kaifas (Luk 3).

Ingen av dessa nämnda personer var vänner till evangeliet om Kristus. Ingen av dem vittnade om frälsningens budskap. Tvärtom var de antingen fiender eller helt likgiltiga. De var samtliga en del av världen när Johannes Döparen trädde fram. Ingen av dem fick uppdraget att förbereda Kristi ankomst. Men i all sin maktfullkomlighet fick de böja sig när Gud grep in. De fick sina namn inskrivna i historien som de personer som besegrats av Kristi kors.

Den som fick uppdraget att förkunna Frälsarens ankomst var Johannes Döparen. Herren Jesus sa: "Bland dem som fötts av kvinnor har ingen trätt fram som är större än Johannes Döparen." Jesus nämnde inte några stora världshärskare utan endast Johannes.

Johannes predikade "omvändelsens dop till syndernas förlåtelse", inte ett socialt evangelium eller att folket skulle ta sin tillflykt till denna världens mäktiga. Kallelsen att göra detta kom från Gud. Den mänsklighet som hade vänt sig bort från sin Skapare, från Livets källa, fick av samme Skapare kallelsen att vända om.

Johannes Döparens karriär var kort och intensiv. Han fick se Jesus komma, han fick peka på honom som den Frälsare GT:s profeter längtat efter. Han visste att Jesus skulle stiga fram och han själv ta ett steg tillbaka. Han fortsatte att predika lag och evangelium. Priset var så högt att han blev kastad i fängelse och sedan dödad. Jesus sista hälsning till Johannes i fängelset var glädjande ord. "Blinda ser, lama går, spetälska blir rena, döva hör, döda uppstår och fattiga får höra glädjens budskap. Salig är den som inte tar anstöt av mig."

Samma ord säger Jesus till oss idag. Han vill att vi likt Johannes som enskilda och som kyrka ska föra fram detta glada budskap, också i vardagen bland vänner och bekanta. Vi har stor anledning att tacka för hans nåd som ännu vilar över oss. Han är med oss alla dagar. Han bär oss genom livet.

Vi prisar dig, som sände Johannes Döparen, som i Elias ande var förelöparen,

den siste bland profeter, ja mer än en profet.

Han fick se Kristus komma, Guds Lamm, vår salighet.

Redaktionen i Bibel och Bekännelse vill önska er alla en riktigt God Jul och ett Gott Nytt år i vår Frälsares namn.

Julpredikan

Av Georg Orvick
den 25 december 1977

Hon ska föda en son, och du ska ge honom namnet Jesus, för han ska frälsa sitt folk från deras synder (Matt 1:21).

Kära julfirare!

Låt oss idag lägga åt sidan alla jordiska bestyr som hjärtat är fullt av och helt enkelt låta våra sinnen fyllas av julens glada budskap. När vi samlas är somliga nöjda och belåtna eftersom allt går bra för dem. De har allt medan andra kämpar med sorg, sjukdom, ensamhet och besvikelse. Låt oss idag vända bort tankarna från allt som oroar oss. Vi firar idag något som är så stort och underbart att det kan ge oss ett nytt sätt att se hopp och frid och glädje om vi bara tar emot det glada budskapet.

Låt glädjens klockor ljuda! Låt oss fira denna stora fest i en sann julstämning. Bort med alla tankar som trycker ner oss. Jesusbarnet i Betlehem har fötts idag i Davids stad.

Vi har tidigare söndagar talat om Josef, denne tyste, ödmjuka man som var fosterfar till Jesus. Vi

har undersökt vad Skriften säger om Maria, flickan som utvaldes att bli mor och som ger ett vackert exempel på tro och tillbedjan. Men idag kan vi inte göra annat än tala om vår tros centrum, det förunderliga barnet som ligger i Betlehems krubba.

Först av allt vill jag tala om **hans namn**.

Av alla Guds namn som finns i Bibeln, och det är ungefär 250, är det vackraste, käraste och dyrbaraste namnet Jesus. Det är det namn som Fadern själv har bestämt för sin Son. Det var Han som sände sin ängel för att säga till Josef: *Du ska ge honom namnet Jesus* (Luk 1:31).

Tänk ett ögonblick på vad som hänt under hela mänsklighetens historia. Vilket namn framträder över alla namn? Namnet Jesus strålar fram över världen som en soluppgång. Liksom solen är vårt universums centrum som allt annat kretsar kring, så är Jesus det namn och den person som hela mänsklighetens historia kretsar kring.

Ord på människoläppar kan inte fånga härligheten i detta namn. Det är ett namn som blommar på

historiens sidor likt tusen vårar blomning. Det är ett namn som ger eko genom tiderna likt musiken från tusen körer som sjunger halleluja i en enda stor kör. Påminn dig om hur många gånger du har blivit berörd och tröstad av det namnet. Du har sjungit "Vilken vän vi har i Jesus" och ditt värkande hjärta har fått lindring. Du har gråtande bett om förlåtelse: "Jesus, Mästare, förbarma dig över mig."

Så sanna poetens ord är: "Ta namnet Jesus med dig, du barn av nöd och sorg. Det ska ge dig tröst och glädje var än du går." Så förträffligt aposteln uttrycker det: *Därför har Gud också upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knän ska böjas, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära* (Fil 2:9).

Ja, du ska ge honom namnet Jesus.

Låt oss nu vända uppmärksamheten till hur han kom till den här världen. Det är bara Herren själv som kunde planera det. Gud inte bara sände sin enfödde Son, han sände honom på ett sådant sätt att

världen aldrig ska glömma det och inte heller sluta att fira det.

Han kom till världen avlad av den helige Ande och född av jungfrun Maria. I detta otroliga jungfrufödelsens under antog Guds evige Son vår mänskliga natur för att bli Gud och människa i en person, han som fanns från all evighet och som i den heliga Tre-enigheten skapade hela universum. Hör de majestätiska tonerna i Nicenska trosbekännelsen när vi bekänner vår tro på detta under: "... Guds enfödde Son, född av Fadern före all tid, Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född och icke skapad, av samma väsen som Fadern, på honom genom vilken allting är skapat; som för oss människor och för vår salighets skull har stigit ner från himmelen och tagit mandom genom den helige Ande av jungfru Maria, och blivit människa ..."

Han kom till den här världen på ett sätt som fånglar både små barn och åttioåringar, rika och fattiga, berömda och obetydliga, lärda och olärda. Varför älskar både barn och vuxna att sjunga psalmerna om barnet i krubban? För att allas hjärtan blir berörda av skönheten och ömsinheten i den händelsen. Vi behöver alla bli som små barn och det är passande för Jesus sa: *Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket* (Matt 18:3).

Tänk på hur ömsint och charmerande berättelsen om hans födelse är. Kom ihåg ängeln som uppenbarade sig för den unga kvinnan i Nasaret och hennes älskade Josef. Begrunda deras färd till den lilla staden Betlehem. Det finns ingen plats för dem i härbärget så de får ta in i ett enkelt stall. Sängen som Guds Son blir lagd i är en krubba, en mathö för boskapen. Hans kläder är bara några tyg-

stycken, lindor som han sveptes in i. Men då börjar det spännande. Änglar visar sig för herdarna och sjunger om hans födelse, och senare leder en stjärna vise män till deras bostad.

Fröjdas över den förunderliga berättelsen om hans födelse. Låt änglarnas budskap genljuda i våra öron. Låt Stjärnan lysa för oss – hans underbara Ords strålande stjärna.

Låt oss nu tala om syftet med att han kom. Det leder inte till något gott att fånglas av det vackra och rörande i hur han kom om vi inte vet *varför* han kom. Vår text ger oss svaret: *du ska ge honom namnet Jesus, för han ska frälsa sitt folk från deras synder*. Att han kom för att bli vår Frälsare hade förutsagts i Gamla testamentet i hundratals år. Det är faktiskt hela Gamla testamentets budskap att Guds profeter hela tiden förkunnade för hans utvalda folk: "Frälsaren ska komma. Frälsaren ska komma." *I honom ska alla folk bli välsignade* (1 Mos 18:18). *Trösta, trösta mitt folk! säger er Gud. Tala till Jerusalems hjärta och förkunna för det att dess vedermöda är slut, att dess skuld är försonad, och att det har fått dubbelt igen av Herrens hand för alla sina synder* (Jes 40:1–2).

Nya testamentets centrala syfte är på samma sätt att peka på Jesus som Frälsaren. Änglarna sjöng: *I dag har en Frälsare fötts åt er i Davids stad. Han är Messias, Herren* (Luk 2:11). Maria sjöng: *Min ande jublar över Gud, min Frälsare* (Luk 1:47). Förelöparen Johannes förkunnade: *Se Guds Lamm som tar bort världens synd!* (Joh 1:29). Jesus själv sammanfattar det i dessa odödliga ord: *Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv* (Joh 3:16).

Vi behöver inte se oss omkring så mycket för att märka att vi lever i en fallen, syndig värld. Synd och död finns runt omkring oss. Om vi bara tittar på oss själva i ljuset av Guds lag dröjer det inte länge förrän vi upptäcker att vi också är en del av det fallna människosläktet. Bibeln visar oss tydligt att Guds heliga lag kräver att allt syndigt kött blir fördömt. Den hemiska domen *Syndens lön är döden* (Rom 6:23) har uttalats över hela människosläktet.

Men Guds kärlek tänkte ut ett sätt att uppfylla det hans rättvisa kräver och rädda människan. Det var genom babyn i Betlehem. Den babyn – Gud och människa förenade – tog människans plats. Han levde fullkomligt och gick vägen till korset för att vi skulle bli räddade. Hans blod rann för oss som full betalning för alla våra synder. Guds vrede har nu blivit stillad. Hans rättvisa har blivit tillgodosedd. Hans Son har gottgjort för oss alla.

Älskar han mig? Titta på krubban och bli övertygad. Om han låter sin ende Son dö för dig, då vet du att han älskar dig. Kära julfirare, där har du både skönheten i och meningen med Kristi födelse. Förtrösta på honom, ta emot honom i tro! Genom tron allena, inget annat, blir vi delaktiga av den frälsning som Jesus vunnit åt oss.

Låt honom finnas i ditt hjärta så som han fanns i Betlehems krubba. Han inbjuder kärleksfullt alla människor att komma till honom och sätta sin förtröstan på honom. Må denna julpredikan upptända en sådan tro. För Jesu skull. Amen.

Ur boken "Forget not all his benefits" ("Glöm inte alla hans välgärningar"), Evangelical Lutheran Synod, 2007

De vise männens tro

AV MARTIN LUTHER

DE VISE MÄNNEN hade tro att följa profeten Mikas ord. De miste inte tron fastän kungen som de sökte efter inte var född i Jerusalem. De lämnade templet och gick till stallet.

Om det hade varit jag, hade jag stannat i templet och sagt: "Här bor Gud, och om barnet ska finnas någonstans i världen så måste det vara där alla prästerna är samlade och där man tillber Gud." Vi kan lära mycket av dessa hedningars exempel. De tog inte anstöt av att de visades bort från Jerusalem, den stora staden, till det lilla Betlehem. De följde Ordet, och Gud tröstade dem med att sätta tillbaka stjärnan igen. Den följde dem ända till Betlehem och till den dörr där det lilla barnet var.

Här visar evangelisten oss trons sanna natur. De vise männen hade en enkel tro och höll fast vid Ordet fast de ännu inte hade sett. Därför ledde Gud dem från deras eget land till ett land där de skulle höra hans Ord. Men Gud lät dem först ta fel väg. De menade att barnet måste ha blivit fött i huvudstaden Jerusalem och därför for de dit. Då lämnade stjärnan dem, och ingen i staden hade någon aning om att en kung hade blivit född. De vise männen tänkte att han måste ha fötts omgiven av kunglig prakt som son till en stor härskare.

Men Gud lät dem inte länge bli kvar i den felaktiga tron. Med hjälp av Skriften visade han dem att de inte skulle finna kungen i den

stora staden, så som de trodde, utan i den lilla landsortsstaden. Och därför ledde han dem till kungastaden Betlehem. Detta var nog ett stort kors för de vise männen. Deras sunda förnuft sa till dem: "Ni är dumma som har begett er på den här långa resan bara för att följa en stjärna. I huvudstaden är allt stilla. Ingen känner till något om en kung som skulle vara född. Några människor säger att vi i stället ska fara till Betlehem, men vi vet ju inte om vi hittar någon där."

Lägg märke till att ingen av Jerusalems invånare följde med dem. De lät barnet vara där det var och brydde sig inte om att gå till honom själv. I stället lät de dessa främmande resa iväg för att ta reda på var han var, medan de själva negligerade honom av fruktan för tyrannen Herodes.

Tron tar däremot inte hänsyn till vad den ser eller känner, utan håller sig till Ordet. Först möttes de vise männen av motgångar. De hade börjat sin resa med en tillitsfull förväntan på att finna kungen, men så fann de ingenting. Evangelisten ger oss ett klart intryck av hur utslagna de kände sig när han säger: "När de såg stjärnan fylldes de av mycket stor glädje" (Matt 2:10). Det är som om han ville säga: "Då stjärnan inte längre var synlig var de ledsna och förvirrade, men då stjärnan åter visade sig blev de väldigt glada och tänkte: 'Så är det ändå precis så som vi trodde. Vi har inte blivit lurade.'" Det samma ska vi göra och hålla fast vid Ordet.

Jesus i tid och rum

Det är inte så lätt att datera Jesu födelse med hundraprocentig säkerhet. Den tidpunkt som vår nuvarande tideräkning utgår från bygger på otillförlitliga beräkningar av en munk på 500-talet e Kr. Hur och när denna tideräkning infördes och hur det kommer sig att den anger tidpunkten för Kristi födelse minst fyra år för sent, återkommer jag till nedan. Jag ska här försöka sammanfatta vad som har betydelse för en tidsbestämning av Jesu födelse och hans offentliga verksamhet och hur en sådan tidsbestämning kan se ut.

Tiden för Herodes den stores död

Vi vet med stor sannolikhet att Herodes den store dog strax före påsken år 4 före vår tideräkning. Enligt den judiske historieskrivaren Flavius Josefus (37–ca 100 e Kr) inföll den 15:e Nisan detta år den 12 april (*Antiquitates* 17,8.1 och 17,9.3) och kort före Herodes död inträffade en månförmörkelse (Ant. 17,6.4) som enligt astronomer ägde rum natten mellan den 12 och 13 mars (jfr Ant. 17,8.1). Herodes har alltså dött i slutet av mars eller i början av april. Då var Jesus redan född. Eftersom Jesu omskärelse, hans frambärande i templet, besöket av österländska stjärntydare, flykten till Egypten och mordet på de oskyldiga barnen i Betlehem ägde rum mellan Jesu födelse och Herodes död kring den 1 april år 4 före vår tideräkning, kan Jesus senast ha fötts i början av år 4 f Kr. Jag tror att han föddes i slutet av år 5 f Kr (se nedan).

Tiden för Johannes Döparens födelse

Enligt Lukas 1:5 tjänstgjorde Johannes Döparens far Sakarias i Abias prästavdelning. Prästerna var enligt 1 Krönikeboken 24 indelade i 24 avdelningar som var och en tjänstgjorde i tur och ordning två gånger per år, en vecka åt gången. Abias prästavdelning var enligt 1 Krön 24:10 den 8:e i ordningen. Enligt Talmud var Jojarib, den 1:a prästavdelningen (1 Krön 24:7), i tjänst när templet förstördes den 9:e i månaden Ab år 70 e Kr, dvs den 4 augusti. Tack vare denna information går det att räkna ut att Abias prästavdelning år 6 f Kr var i tjänst den 17–23 april och sedan den 3–9 oktober. Alltså avlades Johannes sannolikt mot slutet av april eller i mitten av oktober år 6 f Kr, eftersom Johannes hustru Elisabet blev havande ”någon tid därefter” (Luk 1:24). Nu berättar Lukas (1:26) att när Elisabet var i ”sjätte månaden” blev jungfru Maria havande med Jesus. Sålunda blev Maria havande när Elisabet hade varit gravid i minst fem månader, dvs antingen i oktober år 6 f Kr eller i april år 5 f Kr. Johannes föddes 3–4 månader senare, dvs antingen i början av januari eller i början av juli år 5 f Kr. Jesus, som föddes 5–6 månader senare, bör alltså ha fötts antingen i slutet av juni eller i slutet av december år 5 f Kr.

Det är alltså fullt möjligt att Jesus föddes just den 25 december. Om så är fallet skedde Jesu omskärelse den 1 januari år 4 f Kr och 33 dagar senare, den 3 februari samma år, bars Jesus fram i

templet i Jerusalem (Luk 2:22ff, 3 Mos 12:3-4). Någon gång därefter, kanske i mitten av februari, kom de österländska stjärntydarna och frågade efter ”judarnas nyfödde kung” (Matt 2:1ff). Nu bodde Maria och Josef inte längre i det stall där Jesus föddes och där de fick besök av herdarna, utan i ett hus (Luk 2:11). Omedelbart efter stjärntydarnas besök flydde Josef med Maria och Jesus till Egypten för att undgå den ursinnige Herodes illdåd. I sitt försök att döda Jesus lät Herodes mörda alla pojkar i Betlehem med omnejd som var två år och därunder (Matt 2:16ff).

Vistelsen i Egypten blev kortvarig. Redan kring den 1 april dog Herodes, och Josef kunde nu ta med sig Jesus och Maria och återvända till Israels land. Men eftersom Arkelaus, som var mycket grym och hade det sämsta ryktet av alla Herodes söner, tog över makten i Judeen, vågade Josef inte återvända till Betlehem utan flyttade tillbaka till Nasaret i Galileen (Matt 2:19ff).

Stjärnkonjunktionen år 7 f Kr

År 7 f Kr hände något ovanligt: planeterna Jupiter och Saturnus sammanstrålade i fiskens stjärnbild inte mindre än tre gånger (i maj, oktober och december). Många har satt detta fenomen i samband med den stjärna som de österländska stjärntydarna hade sett gå upp och tolkat som ett tecken på att en kung skulle födas åt judarna. I sin bok ”The Life and Times of Jesus the Messiah” (3 uppl 1886, s 211f) nämner Alfred Edersheim bl a följande: Judisk förväntan på en Mes-

sias var förbunden med en märklig och speciell stjärnkonjunktion som *skulle föregå* Messias födelse. I en av de mindre midrasherna, som ingår i det verk på sex volymer som publicerats av Jellinek under titeln "Beth ha-Midrash" (Leipzig och Wien 1853–1878), står det att en stjärna i öster ska visa sig *två år före Messias födelse* (vol III, s 8). Bo Reicke skriver i "Svenskt Bibliskt Uppslagsverk", vol II, col1406: "Antika planetkalendrar ge vid handen, att Jupiter i Orienten betraktades som världshärskarens stjärna, Saturnus som Palestinas, och Fiskarnas stjärnbild som den yttersta tidens tecken."

Matteus berättar att Herodes i hemlighet kallade till sig stjärntydarna och "frågade ut dem om när stjärnan hade visat sig" (2:7). När Herodes sedan försökte döda Messias, som han tydligen uppfattade som en jordisk konkurrent, lät han döda alla pojkar i Betlehemområdet som var "två år och därunder" (2:16). Men varför lät han döda pojkar på upp till *två* år, när han var ute efter "judarnas *nyfödde* kung"? Är denna stora marginal bara ett vittnesbörd om Herodes

hänsynslösa grymhet? Eller kan det vara så att stjärntydarna berättat om vad de sett *två år tidigare*? Tyder stjärntydarnas ankomst till Jerusalem två år efter Jupiters och Saturnus konjugation att de kände till den judiska förväntan om att Messias skulle födas två år efter en märklig stjärnas uppgång? Vi vet inte säkert. Men så mycket kan vi säga: Den stjärna som plötsligt visade sig för stjärntydarna när de var på väg till Betlehem (2:9) och som de sätter i förbindelse med den stjärna de tidigare sett, har ingen naturlig förklaring. Om den stjärna som de tidigare sett eventuellt var stjärnkonjunktionen Jupiter–Saturnus, så var den stjärna som nu visade sig en övernaturlig hjälp från Gud. Den inte bara gick framför dem, den stannade dessutom över Betlehem, så att de kunde finna honom som de sökte, "judarnas nyfödde kung", den utlovade Messias.

Tiden för skattskrivningen

Jesus föddes i samband med en romersk skattskrivning som ägde rum när Kvirinius var kejsar Augustus särskilde representant i

den östra delen av Romarriket. Enligt Josefus ägde en skattskrivning rum i Judeen år 6 e Kr och vi vet av andra källor att Kvirinius var kejsarlig legat i Syrien år 6–9 e Kr. Menar Lukas genom att nämna Kvirinius i samband med födelseberättelsen i Lukas 2 att Jesus föddes först år 6 e Kr? Inte alls. Denna senare skattskrivning nämner Lukas i Apostlagärningarna 5:37 och han är noga med att skilja den från skattskrivningen när Jesus föddes. Om den skattskrivning som ägde rum vid Jesu födelse skriver han nämligen: "Detta var den *första* skattskrivningen" (Luk 2:2). Kvirinius var av allt att döma i tjänst både vid den första och andra skattskrivningen. Enligt den romerske historikern Tacitus (*Annales* 3,48) valdes Kvirinius till konsul över Syrien redan år 12 f Kr. Omkring år 7 f Kr utnämndes han till kejsarlig legat i Syrien tillsammans med Varus. Efter en del andra uppdrag fr o m år 1 f.Kr. utsågs han på nytt som legat i Syrien år 6 e Kr.

Ur boken "Vem är han?"
Seth Erlandsson

”Kristus den rätte Herren”

Elisabeth Cruciger – reformationens första kvinnliga psalmdiktare

De äkta makarna Elisabeth och Caspar Cruciger (Kreuziger) hörde till den närmaste kretsen kring Luther och gjorde en betydelsefull insats för utbredandet av den lutherska reformationen.

ELISABETH CRUCIGER

(1500–1535) kom från en tysk adelsfamilj i Pommern men växte upp i ett nunnekloster. Då hon var ungefär tjugo år gammal lämnade hon klostret efter att ha stiftat bekantskap med reformationens tankar. Hon reste till Wittenberg där hon fick bo hos Johann Bugenhagen, Luthers pastor och vän. Och där i huset blev hon som en kär dotter.

År 1524 ställdes det till bröllop mellan henne och en ung man, Caspar Cruciger, som studerade teologi under Luther och Philipp Melanchthon. Pastor Bugenhagen skrev till kurfurst Fredrik den vise och bad om att få tio stora bord och rikligt med hjortkött, så att de kunde bjuda många gäster och ha en fin bröllopsfest för ”min Elisabeth”, som han kallade henne. För hennes adelsfamilj ville nämligen varken bidra eller närvara vid bröllopet; de hade brutit all kontakt med dottern för att hon hade gått över till den lutherska läran.

Det nya äkta paret fick en son,

Caspar, och en dotter, Elisabeth (som senare blev gift med Hans Luther, reformatorns son). Herr och fru Cruciger satt ofta till bords hemma hos sina goda vänner Martin och Katharina Luther, där de aktivt deltog i de berömda ”bordssamtalen”. Melanchthon har skrivit att han ansåg Elisabeth vara en klok kvinna.

Poetiska gåvor hade hon tydligen också, och Luther blev så begeistrad av en psalmtext som hon hade skrivit att han tog med den i den första lutherska psalmboken som utkom 1524. Vi citerar de två första verserna (enligt den finlands-svenska psalmboken från 1986):

Kristus den rätte Herren,
Guds Son av evighet,
från Fadern har han kommit
till världens salighet.
Han är den morgonstjärna
som lysa kan och värna
i mörker och i nöd.
Som människa han sändes
till oss i nådens tid.
Av jungfru ren på jorden
han föddes till vår frid.
Han dödens makt har krossat
och syndens boja lossat
och öppnat himlens port.

CASPAR CRUCIGER (1504–1548) mötte Luther första gången vid den viktiga disputationen med

Johann Eck år 1519 i hembyn Leipzig. Senare studerade han vid universitetet i Wittenberg och blev teologie professor och predikant. Cruciger arbetade i nära anslutning till Luther och andra med revisionen av den nya tyska bibelöversättningen och gjorde dessutom en viktig insats för att få reformationen införd i Leipzig. Han var också redaktör för Luthers skrifter, Wittenbergutgåvan. Efter att hans hustru Elisabeth dött endast 35 år gammal gifte han sig på nytt med en adelsdam från Leipzig, Apollonia Gunterode. Då Martin Luther dog blev Cruciger (tillsammans med Melanchthon) utsedd till förmyndare för den efterlämnade familjen.

Tor Jakob Welde

Caspar Cruciger,
målat av Lucas Granach den yngre.

Psaltare och psalm i advent

Välkommen att provsjunga "Psaltare och psalm i advent", ett litet häfte med adventstidens sånger och psalmer i urval.

Syftet med detta adventshäfte är att ge våra församlingar möjlighet att sjunga välkända adventpsalmer i moderniserad språkdräkt och bekanta sig med några nya för denna tid i kyrkoåret.

Häftet innehåller en psaltarspsalm för varje söndag i advent och 18 psalmer, varav tre är särskilt lämpade att använda vid barn- och familjegudstjänster. De flesta av psalmerna är välkända för alla eller flera av våra församlingar.

Psalmer som särskilt lyfter fram innehållet i söndagens evangelietext är markerade med vilken söndag de hör samman med.

LBKs psalmgrupp arbetar med att ta fram en psalmbok för kommande generationer. Den ska vara väl förankrad i den bibliska och lutherska läran och psalmtraditionen, men texterna ska inte kännas

som en lektion i svensk språkhistoria: "Så här uttryckte man sig på 1800-talet." Därför har många psalmer genomgått en språklig modernisering.

Kännetecknande för en luthersk psalmbok är att den innehåller psalmer som mognat genom århundradens användning. Den äldsta psalmen i häftet, "O du som skapat stjärnors här", är från 800-talet och "O kom, o kom Immanuel" härstammar från 1100-talet. Flera har sitt ursprung i 1500-talet och 1600-talet: "Gläd dig du Kristi brud", "Vår Herre Kristus prisar vi" och "Gör porten hög" är sådana exempel. De här nämnda psalmerna finns också med i de flesta lutherska psalmböcker från flera olika länder.

Psalmer från nordisk tradition är bland andra "Bered en väg för Herren", "När vintermörkret kring oss står" och "Gud vår Gud, för världen all". Från väckelsetiden, sent 1800-tal och tidigt 1900-tal,

kommer "Gå Sion din konung att möta" och "Det susar genom livets strid".

För oss nya psalmer är "Hör du rösten" om Johannes Döparen och "Från himlen ängeln Gabriel kom hit". Dessa psalmer har vi hämtat från Christian Worship, Wisconsinssynodens psalmbok. Däremot har "Kristus kommer – Davids Son" och "Guds rike är nära" svenska författare.

Psalmen "Bered en väg för Herren" har ägnats en hel del tid i psalmboksgruppen. Hur gör vi med den sista versen "Jerusalem är öde ..."? Vi matas dagligen med nyheter om vilken politisk krutdurk mångmiljonstaden Jerusalem är i vår tid. Så var det inte när psalmförfattaren Frans Michael Franzén levde. Vissa psalmböcker utesluter därför denna vers. Andra gör om innehållet till att gälla land och riken och maktavare i allmänhet. Psalmboksgruppen har gått en annan väg:

”Jerusalem förstördes och templet blev till grus när gamla gudsförbundet för alltid tjänat ut. Men Kristi rike varar, han sina barn försvarar. Välsignad vare han som kom i Herrens namn.”

Rad ett presenterar uppfyllelsen av profetian om Jerusalems förstörelse. Rad två visar att Sinaiförbundet och offertjänsten i templet nu tillhör en förgångentid, eftersom Kristi försoningsoffer en gång för alla, som offertjänsten var en förebild till, har skett. Profetian har gått i uppfyllelse. De sista raderna lyfter fram Kristi rike som det eviga riket.

En psalm är en förening av teologi, poesi och musik. Dess rim och rytm gör att texten fast-

nar i minnet. Den talar till både intellekt, fantasi och känsla. Som kristna är vi alla olika. Några behöver ett djupt och detaljerat innehåll. Andra tar bara till sig ett enkelt och grundläggande budskap, för annars blir det för mycket. Jesper Svedberg som stod bakom den första svenska psalmboken lär ha sagt att en psalmbok ska vara ”allom allt”, det vill säga att alla ska hitta psalmer som passar dem.

Om psalmsången säger Martin Luther: ”Att det är gott och angenämt inför Gud att sjunga andliga sånger är, tror jag, inte förborgat för någon kristen; ty var och en är bekant inte bara med profeternas och kungarnas exempel i Gamla testamentet, de som prisade Gud med sång och ljud, med poesi och psaltare, utan också med den

kristna kyrkans allmänna och gamla bruk att sjunga psalmer. Sankt Paulus införde detta i 1 Korintierbrevet 14:15 och uppmanade kolosserna (Kol 3:16) att sjunga andliga sånger av hjärtat till Herren, så att *Guds ord och kristen lära* skulle ingjutas och inpräglas på många sätt.”

Innehållet i avdelningen ”Advent” i LBKs kommande psalmbok är ännu inte komplett. Men vi vill med utgivningen av detta häfte ge församlingarna insyn i arbetet och möjlighet att lämna synpunkter.

Skicka dina synpunkter till följande mailadress: ghedkvist@gmail.com.

För LBKs psalmboksgrupp
Gunilla Hedkvist

Till frågan om en ”ren” kyrka

Kyrkofrågan har denna höst (1973) på ett särskilt sätt blivit aktuell genom några uppmärksammade utträden ur Svenska kyrkan. Dessa utträden ur samfundet har därvid från visst bekännelseetroget håll betecknats som ett avsteg från den lutherska läran och som ett försök att – på donatisternas vis – bilda ”rena” församlingar, där inga ogudaktiga kan smyga sig in. Man har anfört Jesu ord om ogräset och vetet: ”Låt båda växa tillsammans fram till skörden” (Matt 13:30). Både kristna och icke kristna ska samexistera i kyrkan.

Men enligt Jesu ord är åkern inte kyrkan, den kristna församlingen, utan världen. Jesus säger uttryckligen: ”Åkern är världen. Den goda säden är rikets barn, ogräset är den ondes barn” (Matt 13:38). De lutherska bekännelseskriterierna skiljer mellan kyrkan i egentlig mening och kyrkan i yttre, oegentlig mening. De är angelägna att framhålla att kyrkan *i egentlig mening är* ”ett andligt folk”, ”det sanna gudsfolket, pånyttfött genom den helige Ande”.

Kyrkan i yttre, oegentlig mening innehåller också hycklare. Dessa ogudaktiga är inte kyrkan

i egentlig mening. Bara Gud kan se tron i hjärtat och därför är Kyrkan med stort K, Kristi kyrka, osynlig. För att de troende ska styrkas och inte föras vilse ska den yttre kyrkan vara trogen den kristna beaktelsen och inte tillåta obiblisk förkunnelse inom sig. För falsk lära är som en surdeg, och ”lite surdeg syrar hela degen”, skriver aposteln (Gal 5:9; 1 Kor 5:6). ”Akta er för de falska profeterna”, säger Jesus (Matt 7:15), och Johannes skriver: ”Om någon kommer till er och inte har med sig denna lära (Kristi lära) ska ni inte ta emot honom i ert hem eller hälsa honom välkommen. Den som välkomnar en sådan gör sig medskyldig till hans onda gärningar” (2 Joh v 10f).

I den yttre kyrkoorganisationen ska *den kristna läran* vara ”ren”. Om läran förfälskas i ett samfund blir det ett verktyg för *Antikrist* (*mot* Kristus). Tränger obiblisk förkunnelse in i kyrkan måste den renas från sin villolära om den vill vara trogen Kristus. Kyrkan ska alltså vara ”ren” i det avseendet att läran är ren.

Ur *Biblicum* nr 4, 1973 av Ingemar Furberg

Förebilder för Messias

Bibeln centrum är Messias och frälsningen helt av nåd genom honom. Det är inte först i Nya testamentet som Messias (på grekiska *Christós* = Kristus) är centrum. Också Gamla testamentet talar mycket om honom genom profetior och jämförande bilder, enligt NT "skuggbilder" av själva verkligheten som är Kristus (se Kol 2:17, Heb 10:1).

Templet, i synnerhet det allra heligaste där förbundsarken med nådastolen stod, är en skuggbild av det sanna templet som är Messias. Daniel profeterade om honom som det (eller den) Allraheligaste (Dan 9:24). Messias själv säger: "Riv ner det här templet, så ska jag resa upp det på tre dagar." Johannes kommenterar: "Templet han talade om var hans kropp" (Joh 2:19–21). Det sanna templet Messias uppstod på tredje dagen efter fullbordad försoningsgärning en gång för alla. Alla offerlamm pekade fram emot honom som Guds Lamm som tar bort världens synd (Joh 1:29).

Under sin fångenskap på ön Patmos fick aposteln Johannes i en syn se in i den för oss osynliga, himmelska världen, se det sanna, himmelska Jerusalem. Han skriver: "Något tempel såg jag inte i staden, för Herren Gud den Allsmåttige och Lammet är dess tempel" (Upp 21:22).

Gamla testamentet innehåller många bilder för Messias. Han är "hornstenen" som husbyggarna förkastade (Ps 118:22). "Den som tror på den behöver inte fly" (Jes 28:16). Han är vår tillflykt, vår fasta klippa, vår borg, vår frälsning. Han är muren som ger trygghet åt Guds stad. Han är "den heliga vägen" (Jes 35:8) genom vilken orena förklaras rena. "Jag

är Vägen", bekräftar Jesus (Joh 14:6). Han är sanningen. "Inget svek fanns i hans mun" betonar både Jesaja (53:9) och Petrus (1 Pet 2:22).

Flera personer i GT uppvisar vissa likheter med den kommande Messias. Som Herrens mun profeterade Mose: "Jag ska låta en profet lik dig uppstå åt dem bland deras

bröder" (5 Mos 18:18). Bl a följande är en skugga av vad Messias gör: Mose befriade folket från slavtjänsten i Egypten och ledde det under dess ökenvandring. Josua (samma namn som Jesus) förde folket in i löfteslandet. Herden David, som många inte tog på allvar och såg ned på, blev folkets herde och segerrike kung. Som en fridsfurste byggde Davids son Salomo templet. Så kom "Davids son" att användas som namn på Messias. Även "David" används som beteckning för Messias (se Jer 30:9; Hes 37:23f; 37:24f).

Profeten Sakarja är också i vissa avseenden en parallell till Messias. Han blev föraktad och värderades till endast trettio siklar silver. Så skulle också Messias förkastas och hans liv värderas till trettio siklar silver (Sak 11:12f, Matt 27:9f). Föraktet gick så långt att folkets ledare mördade Sakarja mellan templet och altaret (se Jesu ord i Matt 23:35). På samma sätt ledde hatet mot Messias till att man dödade

honom. "Efter Guds bestämda plan och beslut blev han utlämnad, och med hjälp av de laglösa spikade ni upp honom och dödade honom", säger Petrus i sin pingstpredikan (Apg 2:23).

Mest känd är Sakarja för sina klagörelser och detaljrika förutsägelser om Messias och hans rike. Messias kommer inte som

en krigarkung, som många bland judarna tycks ha hoppats på, utan "ödmjuk, ridande på en åsna, på en åsninnas föl". Som Jerusalems sanne kung och fridsfurste talar han "frid till hednafolken" (Sak 9:9ff). Hans försoningsgärning betyder rening från all synd. Han liknas vid "en öppen källa till rening från synd och orenhet" (Sak 13:1). När Messias fullbordat denna rening ska "många hednafolk ansluta sig till HERREN och bli mitt folk" (Sak 2:11). Hans rike, det sanna Sion, är mycket större än det geografiskt begränsade Jerusalem och ett geografiskt begränsat Kanaans land: "Hans välde ska nå från hav till hav, och från floden till jordens ändrar" (Sak 9:10).

Enligt Guds nådiga beslut måste Messias, den gode Herden,

ställföreträdande drabbas av straffet för alla människors synder för att vi skulle få frid (se Jes 53:5). Redan 700 år före Messias ankomst profeterade Jesaja: "Det var HERRENS vilja att slå honom och låta honom lida" (Jes 53:10). Detsamma profeterar Sakarja 200 år senare: "Svärd, upp mot min herde, mot den man som står mig nära, säger HERREN Sebaot. Slå herden så att fåren skingras" (Sak 13:7). Jesus hänvisar till denna Sakarjas profetia när den går i fullbordan: "I natt kommer ni alla att överge mig. Det står skrivet: 'Jag ska slå herden, och fåren i hjorden ska skingras'" (Matt 26:31).

När lärjungarna bedårades av det ståtliga jordiska templet sa Jesus: "Här ska inte lämnas sten på sten. Allt ska rivas ner. . . Och

detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma" (Matt 24:2, 14). Hur ska vi kunna tacka för att han som vi övergav och som blev övergiven av Gud för våra synders skull inte har övergett oss utan erbjuder oss sin frid?

Advent betyder "ankomst". Den utlovade Messias har kommit och evangeliet om honom kommer på nytt till oss syndare, till evigt liv och evig glädje.

Jubla och sjung, vi har en sådan kung som älskar oss och ger oss evigt liv!

Seth Erlandsson

George M. Orvick (1929–2018)

En kär vän till vår lutherska bekännelsekyrka har gått bort. George Orvick fick hembud den 27 september och begravdes den 8 oktober i Holy Cross Lutheran Church i Madison, Wisconsin. Han var i yngre år pastor i Holy Cross och blev medlem där igen som pensionär. I nästan 30 år tjänade han som president för vår systerkyrka Evangelical Lutheran Synod (ELS). Sedan 1970-talet besökte han många gånger Skandinavien tillsammans med sin hustru Ruth och uppmuntrade den unga bekännelsekyrkan här. Han hade norska rötter i Tysvær i Rogaland, något som var viktigt för honom, och han blev en viktig förbindelselänk mellan ELS och oss i LBK. Han kommer att bli ihågkommen för sitt vänliga sätt att vara, sin humor och sin ståndaktiga trofasthet mot den lutherska bekännelsen. Vi tackar Gud för George Orvick och lyser frid över hans minne.

Från Bibel og Bekjennelse nr 3 2018

Omskärelsen

I 1 Mos 17 berättar Mose hur Gud uppenbarar sig för Abram när han var 99 år gammal, och lovar honom en talrik avkomma. Han ger honom det nya namnet Abraham, fader till många. Innan han uppenbarar rent konkret för honom att det är genom hans hustru Sara som han ska få en son – Sara som nu är 89 år gammal – ger han honom befallningen att omskära sig och alla av mankön i hans hus, också hans tjänare. Omskärelsen skulle vara ett tecken på hans kött att han och hans familj är utvalda av Gud på ett särskilt sätt. Omskärelsen skulle i fortsättningen utföras på alla småpojkar när de var åtta dagar gamla.

Det finns en djup symbolik i omskärelsen. Den sker genom att man skär bort förhuden på mannens könsorgan, genom vilket det nya livet får sin början. Men det är också det organ som mer än något annat är förknippat med otuktssynden. Abraham och hans folk skulle renas ända från roten för att höra till Gud, vara helgade åt Herren.

Det här är orsaken till att också Jesus blev omskuren när han var åtta dagar gammal, alltså en vecka efter hans födelse. Det påminner om en sanning som Paulus återger i Gal 4:4:

Men när tiden var inne sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att friköpa dem som stod under lagen så att vi skulle få söners rätt.

”Ställd under lagen” är det som här uttrycker att Jesus måste gå in under alla de bud som Gud hade gett, både omskärelsen som föreskrevs för Abraham och det som senare fastställdes i Mose lag. Men vi måste lägga in en precisering. På en punkt var han inte som vi: Ingen man var med när han avlades. Den rening som omskärelsen betecknade för den naturliga avlelsen av judiska barn fanns inte med när den Helige Ande lät Jesus bli till i sin mor Marias livmoder. Han var unik: om honom gällde inte det som David säger: Med synd blev jag till i min moders liv. (Ps 51:7)

Jesus föddes inte under lagen, men han måste i allt ställas under lagen för att kunna vara vår Frälsare. Han måste uppfylla hela lagen, utan den minsta brist, för att kunna byta sin rättfärdighet mot vår synd. Så måste han också ta på sig straffet som skulle utdömas åt den som bryter mot Guds lag. Det gjorde han i stället för dig och mig.

Ola Österbacka

Käre Herre, ge välsignelse och frälsning till din kyrka. Sänd oss trofasta och gudfruktiga lärare som uppenbarar ditt namn för världen, förkunnar att du är nådig och barmhärtig och förlåter våra synder för din Sons skull. Sänd oss sådana lärare för att människor ska förtrösta på din nåd och barmhärtighet, vända sig till dig och ge dig tack och ära. AMEN

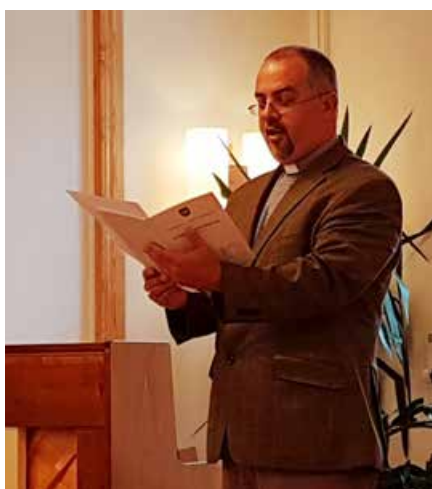
Prästvigning på Avaldsnes. David Edvardsen prästvigdes den 4. november. På bilden flankeras han av Tor Jakob Welde och Egil Edvardsen.

Allhelgonaläger i Markuskyrkan

Den 3:e och 4:e november anordnade församlingen i Markuskyrkan sitt traditionella Allhelgonaläger. I år var Peter Öman från Stockholm och Ivo Sildegs från Lettland inbjudna för att tala. Redan på fredagseftermiddagen hade Damlaget möte och på kvällen samlades ungdomarna i Ugglansryd hos familjen Eliasson för en fin och rolig kväll med gemenskap, mat och spel.

På lördagen höll Peter Öman i två fina och mycket uppskattade föredrag med rubriken Att kärleksfullt hålla fast vid sanningen, när tidsandan krockar med Guds ord. Ett viktigt tema! Peter tog upp dagsaktuella frågor som Hbtq-rörelsen och yoga och undervisade oss på ett fint och praktiskt sätt om hur Guds ord är vår måttstock och hur vi kärleksfullt kan förmedla detta till våra medmänniskor.

Efter en festlig eftermiddagsfika berättade Ivo Sildegs om den lutherska kyrkan i Lettland och dess historia. Särskilt intressant blev det när Ivo pratade om tiden på 90-talet, efter Sovjetunionens fall och Lettlands nyvunna självständighet, när en liten grupp bröt sig loss från den alltmer liberala lutherska statskyrkan och bildade en egen kyrka som troget ville hålla fast vid Guds ord och som gör det än idag. Ivo visade bilder och berättade om kyrkans arbete och situation. Hans församling håller på med renovering och utbyggnad av sin kyrkolokal, och kyrkan jobbar med en ny psalmbok, precis som vi i LBK. Vid kvällsandakten sjöng Ivo med

Ivo Sildegs

sin fina och mjuka stämma två sånger på lettiska för oss, bl. a. den nyöversatta Bred dina vida vingar. Ivos bror har översatt texten till lettiska. Markuskyrkans blåsorkester förstärkte sedan när församlingen sjöng den på svenska.

På söndagen hade vi gudstjänst, där Ingvar Adriansson var liturg och Ivo Sildegs predikade för oss. Han pratade om vårt eviga hopp. Både predikan och föredraget höll Ivo på engelska. Peter tolkade föredraget på lördagen och på söndagen kunde vi alla följa Ivos predikan med en skriven översättning på svenska, projicerad på väggen.

Under hela lägret blev vi försörjda med mat och dryck, som vanligt mycket välorganiserat och välsmakande. Barnen som var med fick pyssla och se en kristen film på lördag eftermiddag. Även för dem är det alltid lika roligt med den fina gemenskapen vi har, gemen-

skapen kring Guds ord, vilken nog är den bästa vi har här jorden. Det är uppbyggande och stärkande för oss att lyssna på så fina föredrag som för oss närmare vår Frälsare.

Ett stort tack till alla som var med och ordnade detta läger och till alla talare! Söndagens gudstjänst slutade med sången Hur ljuvligt det är att möta och texten beskriver lägret perfekt, mycket bättre än jag kan göra det:

Hur ljuvligt det är att möta, på väg till Jerusalem en återlöst samskars när ensam man vandrar hem. Det är som en fläkt ifrån ovan som Herren oss sänder ner att stärka den trötte vandrarn som upp emot himlen ser.

Det finns ingen jordisk släktskap, det finns ej ett vänskapsband som binder hjärta till hjärta så fast uti främlingsland som detta att äga gemensamt en Fader, en tro, ett hopp, att vara en andlig enhet som lemman i Kristi kropp.

Det finns inga ord för glädjen som Andens gemenskap ger. En försmak den är av himlen, då aldrig vi skiljas mer. Som bröder och systrar i Herren vi möts för en liten tid. Vi räcker varandra handen och önskar varandra frid.

Och när vi den sista striden till seger har kämpat ut, då möter vi våra kära bland änglar hos Gud till slut. Då talas ej mer om att skiljas, då är vi för alltid ett, och evigt vi bor hos Herren i hemmet han oss berett.

Stella Einarsson

Prenumerera för 2019!

sätt in 180:- på LBKs bg 306-7345.

Ange: Pren. BoB, namn, adress.

Från utlandet:

IBAN: SE 07 9500 0099 6042 0227 3365. BIC: NDEASESS

Bibelkalender 2019

Pris 50:-

Beställ av

ingvar.adriansson@gmail.com

En julgåva med värde

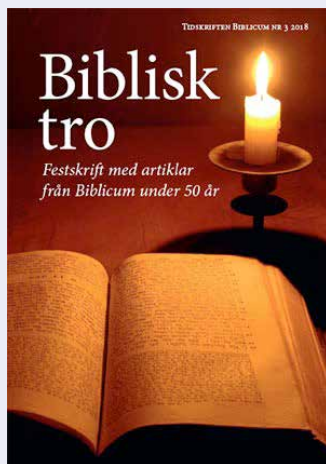
Ge familj och vänner en julgåva med bestående värde! Vi tipsar om några böcker som lämpliga julklappar.

Biblicums förlag har just nu inför julen ett erbjudande: Köp tre böcker eller för ett värde av minst 200 kronor och du får gratis Lars Borgströms julandaktsbok *Oss är en Frälsare född* (normalpris 80 kr).

I frihetens gränsland – om att ta ut svängarna på den smala vägen.

Författaren Hans Ahlskog behandlar djupa lärofrågor och ger en saklig och bibliskt förankrad rådgivning om det kristna livet på den smala vägen. 252 sidor. Nu till specialpris: 100 kr.

Biblisk tro – festskrift med artiklar från Biblicum under 50 år.

216 sidor. Red. Seth Erlandsson. Pris: 100 kr.

Tala Herre, din tjänare hör

Ett litet häfte med bibelord för bön och begrundan. Pris: 30 kr, 10 ex 200 kr.

Beställ från

<https://forlag.biblicum.se> eller biblicum@biblicum.se

Kalendarium 2019

- 18/4-21/4 Skidläger i Kåbdalis
- 30/5-1/6 Barnläger på Hjortsbergagården
- 24/5-26/5 CELC-Europa Albanien
- 17/6-30/6 Pastorsutbildning, Ljungby
- 6/7-7/7 SLT Sommardagar i Jakobstad, Finland
- 27/7-3/8 CELC-ungdomsläger, norra Tyskland
- 28-30 juli Kirkemøte på Utsyn, Finnøy, Norge
- 8/8-11/8 Sommarkonferens Standgården
- 2/11-3/11 Allhelgonaläger i Ljungby

DOP

William Atle Carl Lindquist
son till Linnéa och Michael Lindquist
född den 30 juli 2018
döpt den 20 oktober 2018

Lars Ulf Noah son till Sofia och Olle Sjödahl
född 29 september
döpt 18 november 2018
Stockholm

Plan för utgivning av Bibel och Bekännelse 2019

Nr 1 v 8, manusstopp 28/1 – Nr 2 v 21, manusstopp 29/4 – Nr 3 v 34, manusstopp 29/8 – Nr 4 v 47, manusstopp 28/10

Död för alla

Genom en enda människa kom synden in i världen, och genom synden döden. På så sätt nådde döden alla människor, eftersom alla hade syndat. (Rom 5:12)

NÄR ADAM SYNDADE kom synden in i världen. Hand i hand med döden kom smärta och oro, förflamning och scizofreni och alla andra mentala och fysiska handikapp. Döden förde också med sig åldrande med dess förlust av rörlighet, förlust av syn och hörsel, förlust av älskade anhöriga och vänner. Tillsammans med den fysiska döden kom den andliga döden som ledde till fullständigt fördärv för hela människosläktet. Eftersom döden och dödens vänner finns ibland oss blir alla lidande och alla dör.

Bibeln lär tydligt att Gud tillräknade alla människor Adams och Evas synd. Med andra ord bestämde Gud att Adams synd var allas synd.

Många människor protesterar mot denna Guds dom. De frågar hur en enda persons synd kan tillräknas hela människosläktet. Alla människor borde väl få skulden bara för sina egna onda gärningar, säger de. Men Guds rättvisa bestäms inte av våra tankar om rättvisa. Frågan borde inte vara "Vad är rättvist?" utan "Vad lär Bibeln?" Bibeln lär tydligt att Adams synd tillräknas alla. Den lär också att allt Gud gör är rättvist och befogat (5 Mos 32:4).

Bibeln sätter frågan om Guds rättvisa i sitt

rätta ljus när den säger att Gud inte bara tillräknar alla människor Adams synd utan han tillräknar också alla människor Kristi rättfärdighet. Paulus säger: *Liksom en endas fall ledde till fördömelse för alla människor, så har en endas rättfärdighet lett till ett frikännande, till liv för alla människor* (Rom 5:18). De som anklagar Gud för att vara orättvis borde vara konsekventa. När de avvisar som orättvist att Gud tillräknar alla människor Adams synd måste de också avvisa som orättvist att Gud tillräknar alla människor Kristi rättfärdighet. Men då har de förkastat evangeliet.

Alla sådana svårigheter försvinner när vi erkänner att Gud faktiskt var rättvis. Gud var mer än rättvis när han sände sin ende Son att lida och dö för mänsklighetens synder. Jesus var mer än rättvis när han dog för alla, till och med dem som misshandlar och mördar barn, dem som rövar från de fattiga, dem som begår samma synder om och om igen. Gud var mer än rättvis när han lät Jesus dö för sådana som dig och mig. Gud är god och nådig. Gud är rättvis.

Herre, tack för att du tillräknar mig Kristi rättfärdighet. Du är rättvis! Amen.